

DIJOURS SANT

Catedral de Sant Pere de Vic, 18-4-2019

Avui, Dijous Sant, celebrem l'Eucaristia. Ho fem amb la certesa que, com ens ha dit l'evangelista Joan, *Jesús, que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava*. I és que nosaltres sabem que l'amor de Jesús per nosaltres i per tota la humanitat és fins a l'extrem; és l'amor en grau suprem, com ell mateix va dir: *Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics* (Jn 15,13).

La nostra eucaristia d'aquest vespre del Dijous Sant ens porta al Cenacle, on Jesús va celebrar la seva Última Cena amb els seus deixebles, amb els seus amics. Una cena, amb ressonàncies de la Pasqua, en aquella nit en què ell fou lliurat en mans dels qui volien la seva mort. El sopar pasqual era i és per als jueus el memorial de l'alliberament del poble d'Israel del poder del faraó, rei d'Egipte. Cada família havia de preparar el seu anyell, amb la sang del qual van assenyalar els llindars de les seves cases. D'aquesta manera l'àngel hi passava de llarg, quan morien tots els primogènits d'Egipte. Aquella nit el Senyor passà (pasqua) per Egipte i va alliberar el seu poble. Els qui eren esclaus dels egipcis passaven a ser els servents del Senyor. Aquesta era la gran llibertat. El Senyor alliberant-los s'aconseguia un poble ben seu, i Israel, deixant-se alliberar, passava a ser el poble del Senyor.

Jesús celebra la Pasqua amb els seus deixebles. Mes ell fa quelcom nou, com hem escoltat en sant Pau: *Jesús, el Senyor, prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.»* La Pasqua de Crist és, doncs, un pas que, alhora, és extraordinàriament dramàtic i positiu. Per aquests simples gestos (prendre el pa i repartir la copa amb el vi) i les paraules que els acompanyen, Jesús transforma la situació. Ell sap que ha de ser traït, jutjat, condemnat, maltractat i torturat en la creu com els esclaus. Als seus deixebles ja els ho havia anunciat, però ara, en aquesta darrera cena amb ells, anticipa els esdeveniments que són a punt de fer-se realitat. Ell els fa presents en el pa partit i el vi de la copa. És ell mateix que, de manera sacramental, s'ofereix en el misteri del seu Cos i la seva Sang, esdevenint el do més generós, l'amor més complet, per la nostra salvació. Ningú no podria imaginar mai una transformació dels esdeveniments més radical que aquesta. La crueltat esdevé ocasió del do d'amor i s'estableix la nova Aliança, amb l'Anyell de Déu, Crist mateix, i amb la seva Sang vessada per la remissió dels pecats.

Allà al Cenacle, també hi érem nosaltres, els cristians de tots els temps i tots els llocs. La nostra vida cristiana està fonamentada en aquesta transformació de la mort de Jesús en l'arrel de la nova i eterna Aliança. És la generositat del cor de Jesús, ple d'amor i d'obediència, el que es manifesta en aquell vespre de l'Última Cena. Aquesta generositat perdura, en el temps i en tots els llocs, quan se celebra la santa missa. Crist es dóna per nosaltres i en aquesta donació ens transforma a nosaltres i els nostres esdeveniments, que, sense ell, sense Crist, no tenen cap sentit.

Com podem entrar nosaltres en aquesta donació de Crist? Qui podria pensar que ell és digne de participar-hi? En el relat de la Cena, l'evangelista Joan ens ha reportat un fet particularment significatiu. Jesús, Mestre i Senyor, es treu els seus vestits, pren una tovallola, que es lliga a la cintura, posa aigua en un gibrell i comença a servir com ho ha de fer un esclau. Rentar els peus dels hostes era una tasca de l'esclau, i aquest no podia ser mai un esclau jueu. A Simó Pere li costa d'entendre aquest fet, i no accepta de ser servit d'aquesta manera. Per a ell, el Senyor no pot renunciar mai a la seva dignitat. Però Jesús renuncia i serveix humilment i és clar amb Pere: *Si no et rento, tu no ets dels meus*. Després d'aquestes paraules, Pere accepta. No ho ha comprès, però més tard ja ho comprendrà.

Tant Simó-Pere com els altres deixebles i tots nosaltres hem d'acceptar de ser netejats per Jesús per a ser alliberats dels nostres pecats i rebre la gràcia dels fills de Déu. Ningú no pot acostar-se a la taula de l'Eucaristia sense el baptisme redemptor. I els qui anem caminant per aquest món, i la pols del camí se'ns posa als peus —els nostres pecats i mancances—, necessitem que Jesús ens renti els peus amb el sagrament de la reconciliació, de la penitència, de la confessió, per a poder apropar-nos dignament a rebre el Cos i la Sang del nostre Redemptor.

Ens ha dit Jesús: *Us he donat exemple, perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet*. Jesús se'ns dóna del tot. Jesús ens serveix donant la vida per nosaltres. Què pot fer, doncs, un cristià, si vol ser deixeble del seu mestre? Res més que estimar. *Us dono un manament nou, diu el Senyor: Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat*. I estimar vol dir servir i donar la vida pels nostres germans, com Jesús. És la donació i el servei que cada un de nosaltres ha de viure segons la seva condició i la seva vocació. Tots com a cristians en la vida matrimonial i familiar, en la vida social i laboral, en la vida religiosa i en la vida sacerdotal.

Estimats germans, pregueu per nosaltres, els sacerdots que en aquell dijous, el més sant de la història, Jesús va unir al sagrament de l'Eucaristia, perquè

siguem fidels al ministeri que hem rebut a favor de tots vosaltres. Els qui hem estat posats al davant del poble de Déu, com a presència i transparència de Crist, tenim el do i el deure de viure en la santedat de la donació pels germans. Que mai més cap sacerdot no se serveixi del do rebut per a cercar els seus interessos mesquins! Que la humilitat i el servei siguin els distintius dels qui, sense cap mèrit nostre, hem rebut el do del sacerdoci! Pregueu també perquè el Senyor doni a la nostra Església de Vic els pastors sants que necessitem, a fi que no manqui mai la taula parada de l'Eucaristia i el servei de Crist, bon Pastor, enmig del seu poble.

Deixem-nos tots rentar els peus per Jesús. Deixem-nos estimar per ell. Deixem que ens transformi profundament en el nostre cor. Deixem que Déu faci la seva obra en nosaltres i, així, acomplim la missió que el Senyor ha somiat per a tots i cada un de nosaltres. «Tots naixem originals, però molts acaben essent fotocòpies» (Carlos Acutis). Que el pecat del món no desfaci l'obra de Déu. I no oblidem mai el que deia també aquest mateix noi, d'ànima i cor eucarístics: «L'Eucaristia és la meva autopista per a arribar al cel.»